Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

21. oktober 2021 *

»Præjudiciel forelæggelse – toldunion – proceduren for særligt anvendelsesformål – tilladelse med tilbagevirkende kraft – forordning (EU) nr. 952/2013 – EU-toldkodeksen – artikel 211, stk. 2 – anvendelsesområde ratione temporis – betingelser – forordning (EØF) nr. 2454/93 – artikel 294, stk. 2 – rækkevidde«

I sag C-825/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Thüringer Finanzgericht (domstol i skatte- og afgiftsretlige sager i delstaten Thüringen, Tyskland) ved afgørelse af 22. oktober 2019, indgået til Domstolen den 12. november 2019, i sagen

Beeren-, Wild-, Feinfrucht GmbH

mod

Hauptzollamt Erfurt,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af formanden for Tredje Afdeling, K. Jürimäe, som fungerende formand for Fjerde Afdeling, og dommerne S. Rodin og N. Piçarra (refererende dommer),

generaladvokat: E. Tanchev,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Beeren- Wild-, Feinfrucht GmbH ved Rechtsanwalt H. Nehm,

– Europa-Kommissionen ved B.-R. Killmann og F. Clotuche-Duvieusart, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 3. juni 2021,

* Processprog: tysk.

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører dels fortolkningen af artikel 211, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen (EUT 2013, L 269, s. 1, berigtiget i EUT 2013, L 287, s. 90) (herefter »EU-toldkodeksen«) samt af artikel 294, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1993, L 253, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1602/2000 af 24. juli 2000 (EFT 2000, L 188, s. 1) (herefter »forordning nr. 2454/93«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Beeren-, Wild-, Feinfrucht GmbH (herefter »BWF«) og Hauptzollamt Erfurt (hovedtoldkontoret i Erfurt, Tyskland) (herefter »toldmyndigheden«) vedrørende rækkevidden af den tilbagevirkende gyldighed af en bevilling til toldsuspension til BWF for indførsel af varer i henhold til proceduren for særlige anvendelsesformål.

Retsforskrifter

Forordning (EØF) nr. 2913/92

3 Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1992, L 302, s. 1) blev ophævet med virkning fra den 1. maj 2016 ved EU-toldkodeksen. Artikel 21 i forordning nr. 2913/92 bestemte:

»1. De toldlempelser, som visse varer kan være omfattet af på grund af deres art eller deres særlige anvendelsesformål, er undergivet betingelser, der fastsættes efter udvalgsproceduren. […]

2. I stk. 1 forstås ved »toldlempelser« enhver nedsættelse eller suspension – også som led i et toldkontingent – af importafgiften som defineret i artikel 4, nr. 10.«

Forordning nr. 2454/93

4 Med virkning fra den 1. maj 2016 blev forordning nr. 2454/93 ophævet ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/481 af 1. april 2016 (EUT 2016, L 87, s. 24). Artikel 292, stk. 1, i forordning nr. 2454/93 bestemte:

»Indrømmelse af toldlempelser i overensstemmelse med kodeksens artikel 21 forudsætter skriftlig bevilling, når varerne skal undergives toldtilsyn med den særlige anvendelse.

Når varer overgår til fri omsætning med nedsat afgift eller afgift til nulsats på grund af varernes særlige anvendelsesformål, og det i de gældende bestemmelser kræves, at varerne forbliver under toldtilsyn i overensstemmelse med kodeksens artikel 82, er en skriftlig bevilling nødvendig med henblik på toldtilsyn med det særlige anvendelsesformål.«

5 Denne forordnings artikel 294 havde følgende ordlyd:

»1. Toldmyndighederne kan meddele en bevilling med tilbagevirkende kraft.

En bevilling udstedt med tilbagevirkende kraft får virkning på den dato, hvor ansøgningen indgives, jf. dog bestemmelserne i stk. 2 og 3.

2. Vedrører en ansøgning fornyelse af en bevilling for samme slags transaktioner og varer, kan bevillingen meddeles med tilbagevirkende kraft fra den dato, hvor den oprindelige bevillings gyldighedsperiode udløb.

3. Under ekstraordinære omstændigheder kan den tilbagevirkende kraft af en bevilling forlænges yderligere, men ikke til over et år før datoen for ansøgningens indgivelse, forudsat at der foreligger et dokumenteret økonomisk behov, og:

a) ansøgningen ikke er forbundet med forsøg på bedrageri eller åbenbar forsømmelighed

b) det af ansøgerens bogholderi fremgår, at alle kravene i forbindelse med proceduren kan anses for at være opfyldt, og at varerne, om nødvendigt kan identificeres for den pågældende periode, og at regnskaberne er af en sådan beskaffenhed, at proceduren kan kontrolleres

c) alle nødvendige formaliteter til at bringe transaktionerne i overensstemmelse med reglerne kan opfyldes, også om nødvendigt ugyldiggørelse af angivelsen.«

EU-toldkodeksen

6 EU-toldkodeksens artikel 211, der har overskriften »Bevilling«, bestemmer i stk. 1 og 2:

»1. Der kræves bevilling fra toldmyndighederne til:

a) at benytte proceduren vedrørende aktiv eller passiv forædling, proceduren vedrørende midlertidig import eller proceduren vedrørende anvendelse til særligt formål

[…]

De betingelser, under hvilke det er tilladt at benytte en eller flere af de i første afsnit omhandlede procedurer […], skal fremgå af bevillingen.

2. Toldmyndighederne skal tildele bevilling med tilbagevirkende kraft, når samtlige følgende betingelser er opfyldt:

a) der findes et bevisligt økonomisk behov

b) ansøgningen er ikke forbundet med forsøg på at begå urigtigheder

c) ansøgeren har på grundlag af regnskaber eller optegnelser påvist:
   i) at alle krav i proceduren er opfyldt
   ii) at varerne, hvor det er relevant, kan identificeres for den pågældende periode
   iii) at regnskaberne eller optegnelserne gør det muligt at føre kontrol med proceduren

d) alle de formaliteter, der er nødvendige for at bringe forholdene for de pågældende varer i overensstemmelse med reglerne, kan gennemføres, herunder om nødvendigt ugyldiggørelse af de pågældende toldangivelser

e) ansøgeren har ikke fået tildelt nogen bevilling med tilbagevirkende kraft inden for tre år fra den dato, hvor ansøgningen blev antaget

f) en undersøgelse af de økonomiske forudsætninger er ikke nødvendig, medmindre en ansøgning vedrører fornyelse af en bevilling til samme slags transaktion og varer

g) ansøgningen vedrører ikke drift af lagerfaciliteter til oplæggelse af varer på toldoplag

h) når en ansøgning vedrører fornyelse af en bevilling til samme slags transaktion og varer, indgives ansøgningen inden for tre år efter udløbet af den oprindelige bevillings gyldighed.

[…]«

7 EU-toldkodeksens artikel 254 med overskriften »Proceduren for særligt anvendelsesformål« fastsætter i stk. 1:

»Under proceduren for særligt anvendelsesformål kan varer overgå til fri omsætning med toldfritagelse eller til en nedsat toldsats på grund af deres anvendelse til særlige formål.«

8 EU-toldkodeksens artikel 288 med titlen »Anvendelse« bestemmer i stk. 1, at de artikler, der er opregnet deri, finder anvendelse fra den 30. oktober 2013, dvs. datoen for denne kodeks' ikrafttræden hjemlet i overensstemmelse med artikel 287. I stk. 2 bestemmer artikel 288, at andre artikler end dem, der er nævnt i stk. 1 – som omfatter artikel 211 og 254 i den nævnte kodeks – finder anvendelse fra den 1. maj 2016.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

9 BWF forarbejder og markedsfører champignoner konserveret i saltlage, som er uegnede til indtagelse i uforandret stand, og som er bestemt til levnedsmiddelkonservesindustrien.

10 I perioden fra den 1. januar 2010 til den 31. december 2012 var BWF i besiddelse af en bevilling »til overgang til fri omsætning til et særligt anvendelsesformål for ikke-EU-varer«, på grundlag af hvilken BWF ti gange havde indført varerne med toldsuspension.

11 BWF fortsatte efterfølgende indførslen af varen uden dog at have ansøgt om en forlængelse af denne bevilling. I forbindelse med en skattekontrol konstaterede den kompetente myndighed, at BWF ikke længere var i besiddelse af den krævede bevilling. BWF indgav derfor den 9. januar 2015 en ansøgning om forlængelse af den tilladelse, som BWF havde til rådighed, indtil den 31. december 2012.

12 Den 14. januar 2015 imødekom toldmyndigheden delvist denne ansøgning. På grundlag af artikel 294, stk. 1, i forordning nr. 2454/93 meddelte toldmyndigheden sagsøgeren en ny tilladelse med tilbagevirkende kraft fra datoen for indgivelsen af ansøgningen, dvs. den 9. januar 2015.

13 Den 22. april 2015 anmodede BWF under henvisning til en anstrengt økonomisk situation som følge af en igangværende genopretning om, at den nye tilladelses tilbagevirkende kraft blev forlænget til den 1. januar 2013, hvor den oprindelige tilladelse udløb.

14 Ved afgørelse af 13. maj 2015 afslog toldmyndigheden denne ansøgning på grundlag af artikel 294, stk. 2, i forordning nr. 2454/93. Toldmyndigheden fandt, at BWF heller ikke kunne påberåbe sig anvendelsen af denne artikels stk. 3, dels fordi bestemmelsen kun udvidede tilladelsernes tilbagevirkende kraft for en periode, der ikke kan overstige et år før ansøgningsdatoen, dels fordi BWF ikke havde godtgjort, at der forelå et økonomisk behov. Den fandt endvidere, at der på grund af BWF's åbenbare forsømmelighed, idet selskabet ikke rettidigt havde indgivet ansøgningen om forlængelse på trods af oplysninger herom, ikke var grundlag for at give BWF en sådan tilbagevirkende kraft.

15 Ved afgørelse af 6. april 2016 afviste toldmyndigheden denne klage, og den 3. maj 2016 anlagde BWF sag til prøvelse af klageafgørelsen ved den forelæggende ret.

16 BWF har for det første gjort gældende, at lovligheden af toldmyndighedens afgørelse af 6. april 2016 om ikke at give en bevilling med tilbagevirkende kraft for perioden fra den 1. januar 2013 til den 8. januar 2015 skal undersøges i forhold til EU-toldkodeksens artikel 211, der trådte i kraft den 1. maj 2016. Denne artikel er en »ren« procedurebestemmelse, som ifølge Domstolens faste praksis skal anvendes med tilbagevirkende kraft.

17 For det andet har BWF gjort gældende, at toldmyndigheden har tilsidesat artikel 294, stk. 3, i forordning nr. 2454/93, idet myndigheden for det første anvendte det kriterium om »åbenbar forsømmelighed«, der er fastsat i denne bestemmelses litra a), i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om fornyelse af en bevilling i henhold til denne forordnings artikel 294, stk. 2. For det andet var det med urette, at toldmyndigheden fandt, at den tidsmæssige begrænsning af bevillingens tilbagevirkende kraft i henhold til forordningens artikel 294, stk. 3, fandt anvendelse på ansøgninger indgivet i henhold til denne artikels stk. 2.

18 Den 21. marts 2019 vedtog toldmyndigheden en ny afgørelse om afvisning af anmodningen om tilladelse med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 2013 baseret på artikel 294, stk. 2, i forordning nr. 2454/93. Denne afgørelse er baseret på andre grunde end dem, der blev givet i tidligere beslutninger. Det fremgår af de sagsakter, som Domstolen råder over, at den nævnte afgørelse blev truffet, efter at parterne i hovedsagen var blevet meddelt den forelæggende rets udtalelse, hvorefter toldmyndighedens afgørelser af 13. maj 2015 og 6. april 2016 blev anset for ulovlige (rechtswidrig), da denne myndighed ikke havde udøvet den skønsbeføjelse, som den er tillagt ved denne forordnings artikel 294. Toldmyndighedens afgørelse af 21. marts 2019 er således en korrigeret forvaltningsakt (*korrigierter Verwaltungsakt*).

19 Den forelæggende ret har præciseret, at det søgsmål, som BWF anlagde den 3. maj 2016, i henhold til national procesret skal anses for at vedrøre afgørelsen af 21. marts 2019 om afslag på ansøgningen om tilladelse med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 2013. Den er af den opfattelse, at afgørelsen af den tvist, som er indbragt for den, afhænger af, om EU-toldkodeksens artikel 211 finder anvendelse på denne tvist, selv om ansøgningen om tilladelse med tilbagevirkende kraft blev indgivet den 9. januar 2015, hvor bestemmelserne i denne artikel i henhold til EU-toldkodeksens artikel 288, stk. 2, endnu ikke fandt anvendelse.

20 Denne ret anser EU-toldkodeksens artikel 211 for en processuel bestemmelse på grund af dens »grundlæggende placering i udformningen af bestemmelserne og dens væsentligste indhold«. Den anerkender imidlertid, at denne artikel fastsætter visse kriterier for udstedelse af tilladelser med tilbagevirkende kraft, som ikke udtrykkeligt blev nævnt i artikel 291 ff. i forordning nr. 2454/93. Under disse omstændigheder spørger retten, om artikel 211 i EF-toldkodeksen skal betragtes som en »ren procedurebestemmelse« eller som en bestemmelse, der omfatter både procedurebestemmelser og materielle bestemmelser, der er uadskilleligt forbundne og ikke for så vidt angår de enkelte bestemmelsers virkning i tidsmæssig henseende kan vurderes hver for sig, analogt med dommen af 12. november 1981, Meridionale Industria Salumi m.fl. (212/80-217/80, EU:C:1981:270).

21 For det tilfælde, at Domstolen måtte finde, at tvisten i hovedsagen skal afgøres på grundlag af artikel 294, stk. 2, i forordning nr. 2454/93, har den forelæggende ret anført, at i overensstemmelse med de interne instrukser fra den tyske toldmyndighed, hvorved den ikke anser sig for bundet, kan fornyelsen af en bevilling ikke få virkning med tilbagevirkende kraft i henhold til forordningens artikel 294, stk. 3, på et tidspunkt, der ligger mere end et år før indgivelsen af ansøgningen. Ifølge denne ret begrænser den tyske toldmyndighed fortsat det materielle anvendelsesområde for forordningens artikel 294, stk. 2, for så vidt som den gør fornyelsen af den deri omhandlede bevilling med tilbagevirkende kraft afhængig af de betingelser, der er fastsat i denne artikels stk. 3, nemlig bevis for økonomisk nødvendighed, og at ansøgeren ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed.

22 På denne baggrund har Thüringer Finanzgericht (domstol i skatte- og afgiftsretlige sager i delstaten Thüringen, Tyskland) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal [EU-toldkodeksen] artikel 211, stk. 2, fortolkes således, at den kun finder anvendelse på ansøgninger, for hvilke tilladelsen med tilbagevirkende kraft gælder fra den 1. maj 2016?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal EU-toldkodeksens artikel 211 for så vidt angår ansøgninger om bevilling med tilbagevirkende kraft, hvis bevillingsperiode ligger inden den 1. maj 2016, kun anvendes, hvis ansøgningen om bevilling med tilbagevirkende kraft ganske vist blev indgivet inden de nye reglers ikrafttræden, men toldmyndighederne for første gang afslog sådanne ansøgninger efter den 1. maj 2016?

3) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal EU-toldkodeksens artikel 211 for så vidt angår ansøgninger om bevilling med tilbagevirkende kraft, hvis bevillingsperiode ligger inden den 1. maj 2016, også anvendes, hvis toldmyndighederne har givet afslag på sådanne ansøgninger allerede inden den 1. maj 2016 og også har givet afslag derefter (med en anden begrundelse)?

4) Såfremt de det første og andet spørgsmål besvares bekræftende, og det tredje spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 294, stk. 2, [i forordning nr. 2454/93] da fortolkes således, at:
   a) en bevilling med tilbagevirkende kraft fra den dato, hvor den oprindelige bevillings gyldighedsperiode udløb, som fastsat i bestemmelsens stk. 3, højst kunne meddeles således, at den gjaldt fra et år før datoen for ansøgningens indgivelse, og
   b) kravet i bestemmelsens stk. 3 om, at der skal foreligge et dokumenteret økonomisk behov, og at ansøgningen ikke må være forbundet med forsøg på bedrageri eller åbenbar forsømmelighed, også skal være opfyldt ved en fornyelse af en bevilling i henhold til stk. 2?«

Anmodningen om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del

23 Ved dokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 18. juni 2021 har BWF begæret genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del i henhold til artikel 83 i Domstolens procesreglement. Den har gjort gældende, at for så vidt som generaladvokaten i sit forslag til afgørelse af 3. juni 2021 ikke har behandlet det fjerde præjudicielle spørgsmål, foreligger der en »undtagelsessituation«, som kun kan afhjælpes ved anvendelse af denne bestemmelse.

24 Det skal imidlertid bemærkes, at generaladvokaten i henhold til artikel 252, stk. 2, TEUF fuldstændig upartisk og uafhængigt offentligt skal fremsætte begrundede forslag til afgørelse af de sager, som i henhold til statutten for Den Europæiske Unions Domstol kræver generaladvokatens medvirken. Domstolen er hverken bundet af dette forslag til afgørelse eller af den begrundelse, som generaladvokaten er fremkommet med (dom af 3.12.2015, Banif Plus Bank, C-312/14, EU:C:2015:794, præmis 33).

25 Endvidere er der ikke i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og i dens procesreglement fastsat bestemmelser om parternes mulighed for at indgive bemærkninger til generaladvokatens forslag til afgørelse (dom af 16.12.2010, Stichting Natuur en Milieu m.fl., C-266/09, EU:C:2010:779, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis). Disse tekster udelukker heller ikke, at Domstolen kan beslutte, at en sag skal pådømmes med forslag til afgørelse, der ikke vedrører samtlige de retlige spørgsmål, der er omhandlet i de forelagte spørgsmål.

26 En parts uenighed med generaladvokatens forslag til afgørelse, uanset hvilke spørgsmål der undersøges heri, kan derfor ikke i sig selv udgøre et forhold, som kan begrunde genåbning af den mundtlige forhandling (jf. i denne retning dom af 17.9.2015, Mory m.fl. mod Kommissionen, C-33/14 P, EU:C:2015:609, præmis 26).

27 Domstolen kan imidlertid i overensstemmelse med procesreglementets artikel 83 til enhver tid, efter at have hørt generaladvokaten, ved kendelse bestemme, at retsforhandlingernes mundtlige del skal genåbnes, navnlig hvis den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst (jf. i denne retning dom af 9.6.2016, Pesce m.fl., C-78/16 og C-79/16, EU:C:2016:428, præmis 27).

28 Domstolen er af den opfattelse, at den i det foreliggende tilfælde råder over alle de oplysninger, som er nødvendige for, at den kan besvare spørgsmålene fra den forelæggende ret.

29 Følgelig skal BWF's anmodning om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del efter at have hørt generaladvokaten forkastes.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første til det tredje spørgsmål

30 Med det første til det tredje spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om EU-toldkodeksens artikel 211, stk. 2, skal fortolkes således, at bestemmelsen finder anvendelse på en ansøgning om fornyelse af en tilladelse, der er indgivet med tilbagevirkende kraft inden den 1. maj 2016, som er den dato, hvor denne artikel trådte i kraft i henhold til EU-toldkodeksens artikel 288, stk. 2, såfremt afgørelsen vedrørende denne ansøgning blev truffet efter denne dato.

31 Det bemærkes, at Domstolen for så vidt angår nye reglers tidsmæssige anvendelsesområde sondrer mellem »processuelle regler« og »materielle regler«. De førstnævnte antages almindeligvis at finde anvendelse i alle tvister, der verserer på ikrafttrædelsestidspunktet, til forskel fra de sidstnævnte, der normalt fortolkes således, at de finder anvendelse på fremtidige virkninger af situationer, der er opstået, mens den tidligere lov var gældende, og på nye retlige situationer, men ikke på forhold, som ligger forud for ikrafttrædelsen af disse regler, medmindre det klart fremgår af de nævnte reglers ordlyd, formål eller opbygning, at de skal tillægges en sådan virkning (jf. i denne retning dom af 23.2.2006, Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, præmis 31, af 9.3.2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, præmis 21, og af 3.6.2021, Jumbocarry Trading, C-39/20, EU:C:2021:435, præmis 29).

32 EU-toldkodeksens artikel 211, stk. 2, litra a)-h), indeholder en udtømmende opregning af betingelserne for udstedelse af en bevilling med tilbagevirkende kraft, som i henhold til denne artikels stk. 1 kræves med henblik på anvendelse af bl.a. ordningen for særligt anvendelsesformål. Efter denne ordning, der er fastsat i EU-toldkodeksens artikel 254, kan varer overgå til fri omsætning med toldfritagelse eller til en nedsat toldsats på grund af deres anvendelse til særlige formål.

33 Som generaladvokaten har anført i punkt 34-37 i forslaget til afgørelse, er de betingelser, der er fastsat i artikel 211, stk. 2, for en sådan tilladelse enten helt eller hovedsageligt materielle betingelser for meddelelse af en tilladelse med tilbagevirkende kraft. De er nemlig afgørende for, om der hos ansøgeren består en toldskyld for de pågældende varer.

34 Som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 31, kan EU-toldkodeksens artikel 211, stk. 2, følgelig ikke finde anvendelse på retlige situationer, der er opstået og endeligt fastlagt under den tidligere ordning, medmindre det klart fremgår af bestemmelsens ordlyd, formål eller opbygning, at den øjeblikkeligt skal finde anvendelse på sådanne situationer.

35 EU-toldkodeksens artikel 211, stk. 2, er imidlertid ledsaget af en særlig bestemmelse, der specifikt fastsætter betingelserne for dens tidsmæssige anvendelse, nemlig kodeksens artikel 288, stk. 2. I henhold til denne bestemmelse finder andre artikler end dem, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, herunder artikel 211 og 254, først anvendelse fra den 1. maj 2016, selv om EU-toldkodeksens artikel 287 trådte i kraft den 30. oktober 2013 (jf. i denne retning dom af 3.6.2021, Jumbocarry Trading, C-39/20, EU:C:2021:435, præmis 5 og 29 samt den deri nævnte retspraksis).

36 Det følger heraf, at EU-toldkodeksens artikel 211 ikke finder anvendelse på omstændigheder, der har givet anledning til en toldskyld, og som er indtruffet før den 1. maj 2016.

37 I det foreliggende tilfælde fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at sagsøgeren i hovedsagen i perioden fra den 31. december 2012, hvor den oprindelige tilladelse udløb, til den 9. januar 2015, hvor den bevilling med tilbagevirkende kraft, som toldmyndigheden udstedte den 14. januar 2015, fik virkning, fortsatte med at indføre den samme type varer som dem, der var omfattet af den oprindelige bevilling, uden at have indgivet en ansøgning om fornyelse af denne bevilling. Selskabet måtte derfor betale told med henblik herpå. De faktiske omstændigheder, som er knyttet til den omhandlede toldskyld, som sagsøgeren i hovedsagen har anmodet om fritagelse for, fandt således sted før den 1. maj 2016, hvor EU-toldkodeksens artikel 211 trådte i kraft.

38 Under disse omstændigheder skal en situation som den i hovedsagen omhandlede anses for at være opstået under den tidligere lovgivning (jf. i denne retning dom af 23.2.2006, Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, præmis 31 og 34 og den deri nævnte retspraksis), nemlig artikel 294, stk. 2, i forordning nr. 2454/93.

39 Den omstændighed, at den administrative procedure i hovedsagen, således som den forelæggende ret har præciseret, blev afsluttet ved afgørelse af 21. marts 2019 om afslag på ansøgningen om forlængelse af tilladelsen med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 2013, som derfor blev vedtaget på et tidspunkt, hvor EU-toldkodeksens artikel 211 allerede fandt anvendelse, er uden betydning i en retlig situation, der er opstået og fastlagt, mens forordning nr. 2454/93 var gældende.

40 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første til det tredje spørgsmål besvares med, at EU-toldkodeksens artikel 211, stk. 2, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke finder anvendelse på en ansøgning om fornyelse af en tilladelse med tilbagevirkende kraft indgivet før den 1. maj 2016, som er den dato, hvor denne artikel finder anvendelse i medfør af EU-toldkodeksens artikel 288, stk. 2, selv om afgørelsen vedrørende denne ansøgning blev truffet efter denne dato.

Det fjerde spørgsmål

41 Med det fjerde spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 294, stk. 2, i forordning nr. 2454/93 skal fortolkes således, at toldmyndighedernes udstedelse af en ny bevilling med tilbagevirkende kraft for transaktioner og varer af samme art som dem, der var genstand for den oprindelige bevilling, ligeledes er underlagt betingelserne i denne artikels stk. 3.

42 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det følger af artikel 294, stk. 1, i forordning nr. 2454/93, at »med forbehold af stk. 2 og 3« får de tilladelser med tilbagevirkende kraft, som toldmyndighederne kan meddele, virkning på datoen for indgivelsen af den respektive ansøgning. Det fremgår af selve ordlyden af denne bestemmelse, at den identificerer to forskellige tilfælde, der kan fravige den regel om tilbagevirkende kraft, som den fastsætter.

43 Denne artikels stk. 2 omhandler nemlig kun fornyelse af tilladelser til transaktioner og varer af samme art som dem, der er genstand for den oprindelige tilladelse, og bestemmer, at i dette tilfælde »kan bevillingen meddeles med tilbagevirkende kraft fra den dato, hvor den oprindelige bevillingsperiode udløb«. Artiklens stk. 3 omhandler ingen særlig bevilling og bestemmer, at toldmyndighederne »under særlige omstændigheder« kan udvide en bevillings tilbagevirkende kraft »men ikke til over et år før datoen for ansøgningens indgivelse«. Den underlægger denne udvidelse forskellige betingelser, herunder muligheden for at godtgøre, at der foreligger et økonomisk behov, og at der ikke er en forbindelse mellem efterspørgslen og forsøg på urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed.

44 Det følger heraf, at såfremt betingelserne for udstedelse af en tilladelse med tilbagevirkende kraft, der er fastsat i artikel 294, stk. 3, i forordning nr. 2454/93, fandt anvendelse på udstedelsen af en ny tilladelse med tilbagevirkende kraft i henhold til denne artikels stk. 2, ville den effektive virkning af sidstnævnte bestemmelse blive bragt i fare. Selv om denne bestemmelse udtrykkeligt bestemmer, at den tilbagevirkende kraft af fornyelsen af en tilladelse »kan træde tilbage fra datoen for udløbet af denne tilladelse«, kræver nævnte artikels stk. 3, at denne retsvirkning begrænses til »en periode, der ikke må overstige et år før datoen for indgivelsen af ansøgningen«.

45 Henset til ovenstående betragtninger skal det fjerde spørgsmål besvares med, at artikel 294, stk. 2, i forordning nr. 2454/93 skal fortolkes således, at toldmyndighedernes udstedelse af en ny bevilling med tilbagevirkende kraft for transaktioner og varer af samme art som dem, der var genstand for den oprindelige bevilling, ikke er underlagt betingelserne i denne artikels stk. 3.

Sagsomkostninger

46 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

1) **Artikel 211, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke finder anvendelse på en ansøgning om fornyelse af en tilladelse med tilbagevirkende kraft indgivet før den 1. maj 2016, som er den dato, hvor denne artikel finder anvendelse i medfør af EU-toldkodeksens artikel 288, stk. 2, selv om afgørelsen vedrørende denne ansøgning blev truffet efter denne dato.**

2) **Artikel 294, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1602/2000 af 24. juli 2000, skal fortolkes således, at toldmyndighedernes udstedelse af en ny bevilling med tilbagevirkende kraft for transaktioner og varer af samme art som dem, der var genstand for den oprindelige bevilling, ikke er underlagt betingelserne i denne artikels stk. 3.**

Underskrifter